Costel Baboş

NICĂIERI

Omul cu umbrela se apropie de omul in pardesiu alb. Omul in pardesiu alb tocmai terminase de citit cele trei indicatoare.

- Salut! saluta omul cu umbrela.

- Salut.

MARGINI 3 km MALUL 5 km NICAIERI.

- Ce-o mai fi si cu stalpul asta?

- E un stalp indicator.

- Un...

- Un stalp indicator!

- A...da! Intodeauna pierd din vedere explicatiile simple. E ca un tic nervos.

Privi din nou spre tabla indicatoare.

- Odata, continua el, am fost intrebat de catre un elev, de ce cresc plantele. Sau animalele. Sau omul. Si la un moment dat se opresc; de ce nu continua sa creasca si sa tot creasca. Am inceput sa ma complic vorbindu-i despre gene si cromozomi, despre acizi nucleici si modul de transmitere al ereditatii. Uitasem cu totul de gravitatie. Se lovi cu palma peste frunte. Uite si-acum cu „nicaieri"-ul asta.

- E o indicatie, mormai omul in pardesiu alb, clipind dezaprobator din ochi.

- Asa este, admise omul cu umbrela. Dar ce indica, asta-i, ce vrea sa spuna?

- Vrea sa spuna ca nu duce nicaieri.

- Pai daca nu duce nicaieri inseamna ca duce undeva.

- Am spus ca nu duce nicaieri, repeta omul in pardesiu alb.

- Si asta inseamna ca duce undeva, repeta omul cu umbrela.

- Nu duce!

Omul cu umbrela cazu pe ganduri.

- Ei, asta-i cu totul altceva. Apoi adauga derutat: si cum se poate? Mie mi se pare absurd.

- Chiar absurd?

- Tie nu ti se pare?

- Absurd?

- Dar cum ti se pare? A...daca nu vrei sa raspunzi o sa-ti spun eu. Apeland la bunul simt.

- Al cui bun simt?

- Al meu.

- Da, e absurd. Bunul simt. Nu ma intereseaza.

Tonul i se paru atat de categoric, incat omul cu umbrela hotari sa schimbe subiectul.

- Am asa o senzatie, ca te-am mai vazut undeva? Ne cunoastem? Nu, nu ne cunoastem. Sau poate semeni cu cineva cunoscut. Nu, nu semeni. Eu vin de la sanatoriu. Arata spre localitatea Margini. Am stat cativa ani internat acolo pentru recuperare nervoasa. Si comportament dubios. Nu mai suportam oamenii din apropierea mea. Mai ales copiii. Nici vorba de schizofrenie. Eram profesor de gimnaziu. Nu cred ca o sa ma mai lasa sa profesez.

Privi a nu stiu cata oara spre sageata indicatorului.

- S-or fi schimbat multe intre timp. Atatia ani. Si cate nu s-or fi intamplat.In atatia ani. Acum mi-au dat drumul, se pare ca m-am insanatosit. Trebuie doar sa evit enervarea. Crisparea. Ambalarea. Eu ma ambalez usor.

Din spatele lor aparu o ambulanta. Se trasera la o parte, in graba, alarmati de sirena, urmarind-o cu privirea pana disparu dupa o cotitura. Nu dupa mult timp auzira scrasnetul pneurilor.

- Simti?

- Nu simt. Dar ce anume?

- Mirosul de cauciuc ars.

- Vag.

- S-a ciocnit un autobuz de o basculanta. In ziua de azi nu mai poti avea incredere in soferi. Se grabesc. Nu stiu cine-i fugareste in halul asta. Ridica mirat din sprancene. Trebuia sa iau si eu autobuzul acela. Am primit un bilet gratuit din partea spitalului. La iesire. Mi-au spus sa iau autobuzul dar autobuzul n-a stat dupa mine. Ca se grabea sa faca accidentul...Am primit

si o umbrela. O arata celuilalt. Asta mi-a facut-o cadou medicul sef. Mi-a strans si mana, la plecare. Cam tare. Isi scutura mana. Te plictisesc?

- Nu, minti omul in pardesiu alb. Poate putin, minti pentru a doua oara.De fapt, nici nu te-am ascultat. Acum spunea adevarul. Eu trebuie sa plec. Ce spuneai?

- Pai da, spuneam ca...dar nu mai are nici o importanta.

- Atunci ma scuzi, eu trebuie sa plec.

- Sa pleci, de ce sa pleci? Tocmai acum cand ne-am imprietenit...Am mai putea vorbi.

Cauta febril un subiect de conversatie. Negasind nimic, intreba:

- Si, in ce directie, sper ca nu...

- Ba da, riposta omul in pardesiu alb.

- Dar e absurd, nu se abtinu omul cu umbrela. E un non-sens.

Incepu sa-si frece cu nervozitate manerul umbrelei. Vazand ca celalat se indeparteaza, se precipita:

- Daca n-ai nimic impotriva, as dori sa te insotesc. Se grabi sa adaoge: ai o parere atat de bizara in legatura cu directia, incat vreau sa fiu langa tine cand vei intelege ca orice drum duce int-un anume loc.

- Si nicaieri unde duce?

- Pai duce NICAIERI asa cum spune si indicatorul.

- Asta spuneam si eu. Nicaieri e nicaieri!

- Bine, atunci vin.

Omul in pardesiu alb ii raspunse fara sa se mai opreasca.

- Esti liber sa faci cum te taie capul.

- De unde stii ca ma taie? Mersi, oricum, multumi omul cu umbrela alergand. Il ajunse din urma si, incurajat isi dadu drumul. Apropo de mica noastra neintelegere. La noi, in sanatoriu, orice discutie in contradictoriu se sfarsea printr-un pariu. Uneori era suficient un singur cuvant, o silaba chiar sau o interjectie. Un gest. In sanatoriu faceam pariuri pentru orice. Odata...

Nu reusi sa-si termine fraza. Un iepure tasni de niciunde, de fapt nu chiar de niciunde si-i trecu printre picioare. Il privi descumpanit nestiind ce sa faca pe moment. Se dezechilibra si cazu in mijlocul drumului. Praf nu starnise decat iepurele care se si pierduse intr-un lan de secara.

- Ce starpitura de iepure, il eticheta omul cu umbrela dupa ce se ridica si incepu sa se scuture desi nu parea sa se fi murdarit.

Se astepta ca, din moment in moment, omul in pardesiu alb sa izbucneasca in ras. Insa omul nu radea, ceea ce-l descumpani intr-o si mai mare masura.

- Nu razi?

- Nu.

- Era normal sa razi.

- Inseamna ca nu sunt normal.

- Mie mi se pare ca esti, crede-ma, dupa atatia ani cred ca ma pricep.

- Atunci inseamna ca sunt normal.

- Atunci trebuia sa fi ras.

Se porni sa ploua pe neasteptate. Stropi marunti si desi, trecuti parca printr-o sita ale carei ochiuri pareau invizibile. Nici un semn nu o prevestise. Cerul fusese tot timpul senin, nici nu tunase, nici nu fulgerase. Ca intr-o anomalie pe care nici unul nu o sesiza. Omul in pardesiu isi ridica impasibil gulerul iar omul cu umbrela isi deschise umbrela.

- Ciudat iepure, murmura omul cu umbrela pentru a inlatura stanjeneala. S-a napustit inspre mine de parca voia sa ma faca arsice. Si se mai spune ca iepurii sunt fricosi.

Mersera asa o vreme fara sa-si mai spuna nimic. Abia dupa ce, la fel de subit, ploaia inceta, tacerea fu destramata. Pardesiul se scutura, umbrela se inchise.

- Ei? intreba omul cu umbrela.

- Ei, ce?

- Am spus ceva?

- Ai spus „ei” pe un ton interogativ.

- Se poate. Cand sunt concentrat mai am obiceiul sa discut de unul singur. Mai facu cativa pasi apoi relua. Imi amintesc de o intamplare petrecuta in sanatoriu. E vorba de un pariu incheiat intre mine si unul din colegii de salon. Nu stiam pentru ce era acolo, probabil probleme cu cu capul, ca toata lumea. doar eu eram pentru oboseala. Surmenaj, intelegi. I se spunea Toni-peruca.. Porecla i se tragea de la caciula. O purta ziua si

noaptea. O caciula neagra, flocoasa. Intr-o zi am dat nas in nas cu el pe una din aleile parcului. Eram in timpul programului liber. Asculta, profesore, m-a acostat el, nu-i asa ca si oamenii, daca vor, se pot oua? Primul impuls a fost sa-mi vad mai departe de drum. Si poate ca asa as fi si facut daca m-as fi abtinut sa nu-i dau o replica pe masura intrebarii. Ai dreptate, i-am raspuns, un om se poate oua dar numai sub forma de turta sau lunguiet. Lasa, profesore, a ranjit el, alea sunt excrementele, atata lucru mai stim si noi. Am facut si eu ceva scoala chiar daca n-am terminat-o, dar nu fac atata caz dintr-asta. Eu vorbeam la modul serios iar tu te tii de altele. Arbora o mina ostentativ hatra, orice prost si-ar fi dat seama ca individul urmarea sa-si bata joc idiferent de cine. Probabil din plictiseala, am presupus eu, i-am facut jocul, fara sa-mi treaca prin gand ca, de fapt, mizand pe reactiile mele firesti, cauta sa ma atraga intr-o cursa de pe urma careia sa se capatuiasca. Sa traga foloase materiale, as spune. Nu stiu care din noi se tine de „altele”, m-am umflat eu, cert e ca n-am vreme de ascultat idiotenii de celor auzite. Uite ce este, domnule profesor, a facut Toni pe ofensatul, eu am pus o intrebare fara aluzii directe. Daca vrei raspunzi, daca nu, nu. In orice caz, nu dau doi bani pe parerile tale stiintifice, ca sa stii. Eu unul cred ca, prin vointa, omul se poate oua si sunt gata sa-mi sustin afirmatia practic. Daca tu ai alta opinie, sunt deacord sa facem pariu pe o suma cat mai substantiala. Accept! aproape ca am strigat, stapanindu-mi iritarea.O suta? Doua! am supralicitat, pentru a-i taia din capul locului pofta de a mai face haz pe socoteala mea. Dupa o scurta pauza, omul cu umbrela relua. Ce-a urmat, a fost de domeniul grotescului. Toni si-a scos caciula din cap, si-a ajustat-o pret de doua minute, dupa care dezbracandu-se de pantaloni si dedesubturi, s-a asezat pe cuibarul astfel improvizat. Desi inca sub influenta provocarii sale desantate, l-am perchezitionat corporal ca nu cumva sa ajung victima unei manevre de prestidigitatie ieftina. Insfarsit, ne-am pus pe asteptare. Nu stabisem nimic asupra duratei de timp ceea ce Toni avea sa exploateze punandu-mi rabdarea la incercare. Asa se face ca am pierdut masa de pranz si as fi pierdut-o, probabil, si pe cea de seara daca n-ar fi intervenit infirmierii. Intre timp se adunasera toti pacientii sanatoriului, mai putin cei de la izolare, atrasi de ineditul situatiei. La

intrebarile si apoi la insistentele infirmierilor de a se imbraca si a parasi locul respectiv, cineva cred ca se si dusese dupa o camasa de forta, Toni le facea semne discrete cu degetul la gura, conspirativ. Nu intelegeti? s-a rastit in cele din urma, ca am nevoie de liniste pentru a ma putea concentra? A fost chemat si medicul de garda. Chiar la sosirea acestuia s-a pornit si Toni sa cotcodaceasca. S-a ridicata apoi de pe cuibar, s-a intors cu spatele la asistenta si a ramas asa, indoit la 90 de grade. Incremeneala din jurul sau era graitoare. Priveam cu toti, holbandu-ne la dosul paros al lui Toni dintre fesele caruia, la inceput abia perceptibil, s-a ivit capatul unui ou. Au urmat alte doua cotcodaceli, si, dupa o ultima opinteala, oul a iesit impetuos cazand in caciula. Pana si medicul de garda privea zapacit, cat despre mine ce sa mai vorbesc?

Privi spre omul in pardesiu alb sa vada daca-i suscitase interesul. Cum acesta nu dadu nici un semn, adauga concluziv:

- Am platit cele 200 fara remuscari. Caci nu cumparasem pe ei o lege eronata, ci o farsa buna. Nu stiu daca intamplarea contine si o morala, dar a fost ultimul pariu pe care l-am mai facut acolo.

- Acolo?

- Da, acolo.

- Dar tu acum esti aici.

- Acum sunt aici.

- E o propunere?

- O...o propunere, desigur, se balbai omul cu umbrela. ma gandeam sa-ti fac o propunere dar nu gaseam modalitatea. Ma gandeam sa incheiem un pariu in legatura cu...

- Considera ca l-am si incheiat.

- Consider ca l-am incheiat. Cam brutal, dar consider.

Continuara sa inainteze, intr-un fel chiar lenes, nu tarandu-si picioarele, ci asa, ca intr-o plimbare.

- Si miza?

O plimbare de indragostiti. Doar ca ei nu erau. Unde s-a mai pomenit asa ceva?

- Miza?!

- Miza pariului.

- A, da. Miza. Eu ma gandisem la un pariu de principiu, se scuza omul cu umbrela. Ai vreo sugestie?

- In cazul ca pierd, iti dau pardesiul meu.

- Imi convine. Iar eu am sa-ti dau umbrela.

Isi stransera mainile. Un pariu adevarat.

- Esti convins ca nu vom ajunge?

- Sunt convins!

- Inseamna ca ai mai parcurs acest drum.

- Niciodata, nega omul in pardesiu alb.

- Atunci pe ce iti bazezi afirmatia?

- Pe faptul ca nu duce nicaieri.

- Asta ai mai spus-o.

- O repet.

- Ai si repetat-o.

- O mai repet odata.

- Daca-ti place monotonia. Eu, pe cat am putut, m-am ferit de ea. Cu doi ani in urma, la sanatoriu ne-a venit un medic nou. A adus cu el o metoda personala de-a trata pacientii. Ne injecta in fiecare dimineata cu plecomasin, un calmant deosebit de puternic. Si ramaneam toata ziua fixati la paturi ca niste moluste, ca niste bureti acvatici. Dupa-amiaza ne mai plimbam prin curte. Ca teleghidati. A fost cea mai monotona perioada din viata mea. Aproape un an de zile. Norocul nostru ca a fost transferat la un alt sanatoriu. Motivul a fost destul de dubios, se pare ca o curta pe nevasta directorului.

- Ce o tot dai cu sanatoriul ala?

- Nu inteleg.

- Intelegi foarte bine.

- Poate ca inteleg, doar am fost profesor, dar nu stiu despre ce e vorba.

- N-ai fost profesor. Te-am lasat sa bombani tot drumul. Numai ca acum m-am plictisit.

Omul cu imbrela se opri. Parca speriat. Cum adica?

- Eu nu stiu ce tot spui acolo. Dar e clar ca ceva se petrece cu tine.

Credeam ca esti normal.

Uite cat de usor te poti insela, isi spuse.

- M-a si avertizat medicul, la plecare. Mi-a atras atentia ca si inafara sanatoriului voi da peste dezechilibrati. Chiar daca la un moment dat imi vor parea normali.

- Da-i dracu' de medici. Nu-ti dai seama?

- Nu, ce fel de seama?

- Uite, eu sunt soferul de pe autobuz si tu cel de pe basculanta. Asa ca mai slabeste-ma cu sanatoriul tau. Sau cu profesoratul. Ne-am lovit in intersectie. Mie mi s-au defectat franele, trebuia sa-ti dau prioritate. Am intrat in tine din lateral si te-am rasturnat. Asta e. De aia au venit ambulantele. Stiu ca te vei intoarce. Drumul asta nu e pentru tine. O sa-l parcurg singur. Spune-le si celoralalti ca sunt singurul vinovat. Fugi acum.

- Pe mine ma scuzi, eu ma intorc, paru convins omul cu umbrela. I se facu frica si pielea i se zbarli.

- Pai da, asta ti-am si spus. Salut!

- Salut!

Omul cu umbrela o lua la fuga prin ceata care rasarise nu se stie de unde. Infricosat. Ceva nu e in ordine cu ceata asta, se gandi, dar fara sa se opreasca. Si fugi pana la epuizare dupa care cazu si-si pierdu constiinta. Cand se trezi, o fata patratoasa il privea de aproape, o fata plina de par, mai ca-i atingea genele.

- Unde sunt, unde am ajuns, indrazni sa intrebe fata aceea pe care avu senzatia ca o cunoaste de undeva, sau poate numai semana cu cineva.

- Unde sa ajungi, omule, n-ai ajuns nicaieri. Ai avut un accident. A intrat un tampit in tine. Ii spuse barbosul, infirmier, brancardier sau ce era. Dupa care incepu sa strige, de era sa-i sara si timpanele. Domnule doctor, si-a revenit asta! Soferul de pe basculanta. Ce facem cu el?